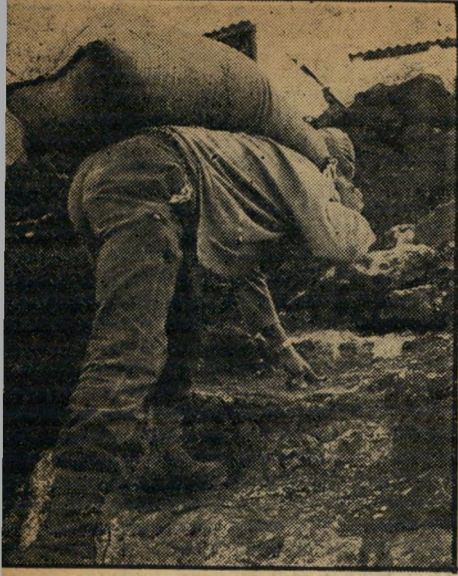

נתיב העינויים
המוביל מה בית לבית ולולו של אהרן פריזה, מקשה על החיים.

הלול ההרוס
שייד לאברהם אלמליח, בן 28, שעלה ממאדוקו. אלמליח, המקיים אשה וארבעה ילדים, נאלץ לחסל לולו בשל מחלת העופות. בגלל כישלונו של דיין בייצוא ביצים, עלולים יתר תושבי כסלון להיות במצבו.

ראש הועד
מכלוף בושכילה, 30, מזרחי: "ה' לול הציל אותנו. חיטולו יביא לגיווננו"

זה נדון למות

ישלמו את מחיר הכישלון האיום של שר החקלאות משה דיין

בת המקום
אורה קסחי, ש' נולדה בכסלון ואמה, העוזרת לה להחזיק את בובותיה.

תחבולה של פלמ"חניק בדימוס.
★★★
הזכרים עז בטוח!

במה נוגע הכישלון המחריד של משה דיין לכפר כסלון? את התשובה אפשר לקבל מפי תושבי הכפר. סיפר השבוע אהרן פריזה (30), שעלה מתוניס והמתגורר בכסלון עם אשתו ושלוש ילדיו: "לפני שנה באו לכאן שליחי הסוכנות ואמרו לנו שהחלט לבסס את כפרנו על ענף הלול. הם נתנו לכל אחד מאיתנו 300 מטלית, ומדריך מיקצועי לכל הכפר. כל ביצה שיכולנו לייצר מצאה קונה. באנו לסוכנות ודרשנו שתשלם את המיכסה שלנו, שהיא 600 מטלית למשפחה. הסוכנות ראתה שלמדנו את המיקצוע, ושנאנחנו כבר יכולים להתקיים מהכנסות הלול, והיא נתנה לכל משק עוד 300 מטלית. גם אז מצאנו קונים לכל ביצה ש' יצרנו. ולא רק זה. באו אלינו מהסוכנות ו' אמרו לנו: 'אתם רואים שאפשר להתפרנס יפה מהלול? למה לא תגדילו בעצמכם את הלולים שלכם? תעשו קצת מאמץ ותבנו עוד לולים. לישראל יש תוכניות גדולות ל' ייצוא. כמה שתייצרו — תוכלו למכור לייצוא. אין לכם מה לחשוש. אתם הולכים על בטוח'."

"עשינו מה שיעצו לנו. אפילו קישרו אותנו עם בעל-מסגריה בירושלים, שבנה לנו את הלולים החדשים קצת במזומן והעיקר בשטרות. נכנסנו לחובות מעל לראש. ולמה לא אם המדינה באה אליך ואומרת לך 'אתה הולך על בטוח! המאמץ שאתה עושה עוזר לכלכלה של המדינה!' מה יש לנו לפחד?"

"ועכשיו? עכשיו כולם מושכים את הידיים שלהם. איפה יצוא, איפה הרחבה, איפה שוק? שחטו אותנו. קיצצו את הכנפיים שלנו. המסגר רוצה את הכסף שלו. המשי ביר המרכזי רוצה את מחיר התערובת. בית-האימון רוצה את החוב שמגיע לו בשביל הפרגיות שקנינו ממנו בשביל להר' חוב את הלול. 200 לירות חובות יש לי כל חודש. אם יהיה לי מול החודש, ארוי 100 לירות. מה אעשה בהן? אקנה אוכל לילדים או אשלם שטרות?"

★★★
נתיב היסורים

סיפורו של פריזה משקף את תולדות הכפר כולו. הוא הוקם לפני שמונה שנים, כמשק חקלאי שיתבסס של 25 דונאם מטעים לכל משפחה. היו, אומנם כמה מומחים שפיקפקו ביכולתם של סלעי הדי- יהודה לקיים חקלאים. אך יוסף וייץ, הבוס הגדול של הקרן הקיימת לישראל, הכריע אישית. "אני מכיר כל שעל אדמה בארץ הזאת", הכריז, "ואני יודע שיש מספיק אדמה טובה במקום הזה."

כך, על סמך בחונו האישי של עסקן בעל-זכויות, נחתך גורלם של עשרות משפ' חות עולים. בראשונה הובאו לשם עולי (המשך בעמוד 21)

שהיא אף יכולה לשוק בחו"ל כל כמות נוספת שלולניה יהיו מסוגלים לייצר. שר החקלאות בנה ענף מרכזי בכלכלת המדינה על ההנחה כי אפשר להערים על האמריקאים, ההולאנדים והדניים, כשם שבוגי הסליקים של ההגנה הערימו על חיילי ה' מנדאט בארץ-ישראל.

אלא שאם אפשר לטמון במחבוא תת-קרקעי עשרה רובים גזובים ו-50 רימונים מוברחים — אי-אפשר להעלים מעיני ה' עולם 800 מיליון ביצים לשנה. מה שכל פקיד במשרד החוץ, או במשרד המסחר ו' התעשייה יכול היה לנבא. קרה: הדניים ו' ההולנדים גילו את ההסתננות הבלתי הוגנת מישראל, התלוננו באוזני האמריקאים, ואלה ציור על ישראל להפסיק את ייצוא הלול, או להסתכן בהפסקת הסיוע בעודפי-מזון.

★★★
תחבולות פלמ"חניק בדימוס

משה דיין לא היה צריך להיות נביא — מ' לו גם נביא בעיניו שהסתתרותו העתי-דה היתה ברורה כל-כך. הוא גם לא היה צריך לגלות את הכישרון הכלכלי המנימלי כדי להעריך את סיכויי הייצוא הזה. די היה לו לעיין בדו"ח שנשלח למשרד החק' לאות על ידי אדם מוסמך לחתת דעה ב' גידון: מרכזי פארן, הנספח החקלאי בשגריר-רות ישראל בלונדון.

הזהיר פארן בדו"ח ארוך ומנומק, שנש' לח לפני למעלה משנה וחצי למשרד החקל' אות: אסור לתכנן ייצוא נרחב של תוצרת הלול. אסור שבעתים לבסס איוושהי תוכנית משקית על נסיון ליצוא כזה. אזהרה זו פורסמה בשעתו במדור תצפית של העולם הזה, שהסתמך על הדו"ח הפנימי.

דיין לא ראה את עצמו מוגבל על-ידי חתת-דעת פסימית כאלה, של סתם אנשי-מיקצוע. הוא — איש המעש, איש ההסתע' רות — יוכיח במעשים כי אנשי המיקצוע אינם מבינים במיקצועם. הוא החליט כך בקשר לעגבניות מונימייק, נגד עצות אנשי המדע והמיקצוע. כי רצה להגשים את חונו הפרטי: הפיכת משרד החקלאות לגורם-הראחה הראשון במדינת ישראל ובכלכלתה — קרש קפיצה למישרות רמות ומפוארות יותר בצמרת השלטון.

חקלאי ישראל וכלכלתה — ועימם מאות אלפי עקרות-הבית — נוכחו לדעת על-בשרם, כי עגבניות מזן חדש אינן גדלות על-פי פקודת-מבצע של רב-אלוף בדימוס. האולטימטום של ארצות הברית להפסיק בייצוא הביצים, מלמד עתה, במחיר יאוש וייסורים, כי שוק זו אין כובשים על-פי

* 300 מיליון הביצים שיוצאו בשנה ש' עברה נשלחו לפי פירוט זה: 60 אחוז 2 איטליה; 16 אחוז לגרמניה המערבית; 6 אחוז לשווייץ; 3 אחוז לקפריסין; 2.3 אחוז לאוסטרליה; 2 אחוז לצרפת; 10.7 אחוז לאנגליה, מאלטה, ארצות מזרח-אירופה ו' צפון אפריקה.

ומפותח במיוחד. היא מסוגלת לייצר, כיום, 1300 מיליון ביצה ו-40 אלף טונות בשרי עוף לשנה.

מצב מרגין וממלא-גאחה, לכל הדעות. אך במציאות הישראלית, פירושם של מספרים אלה שואה בעלת מימדים לאומיים. כי ה' שוק הישראלי יכול לקלוט רק כשליש ה' ביצים המיוצרות.

מה לעשות ב-800 מיליון הביצים וב' 4500 טונות בשר-העוף הנותרות?

"לייצא!" יאמר כל ילד. אך ישראל אינה יכולה לייצא כמויות כאלה. היא מקבלת את מזון-העופות חנם, מארצות-הברית, כסעד כלכלי, וחוק ארצות-הברית אומר כי לא יוענק סיוע לארץ זרה, עד שלא יהיה בטוח שהענקת זו לא תפגע בכלכלתה של ארצות הברית ו'או מדינה ידידותית אחרת. יצוא של ביצים ובשר-עוף מישראל לאירופה יפגע פגיעה רצינית בכלכלתן של דנמארק והולאנד.

משה דיין, אשר על אף הגיעו לדרגת שר לא השתחרר עדיין מן המנטאליות של מפקד גדוד במלחמת תש"ח, חשב ש' אפשר להתחכם עם העולם. הוא החליט ש' מדינת ישראל יכולה לא רק לייצא את העודסים העצומים של תוצרת הלול, אלא

הסמל
אחד מתושבי כסלון מדגים את מצב התושבים: כמו ביצה שנמנעה ביד אכזרית ותיזרק לאשפה.

אם השבעה
זוהרה בן-ברוך, אם לשבעה יל' דים. אם ייהרס הלול, לא יהיה לחם לילדיה.